

PROLOOG

Mere tüüne rahu. Nagu mistahes suvehommik. Ja sellegipoolest mitte, sest käes on just see päev. Üle 5000 laeva läheneb pimeduse varjus üle Inglise kanali.

Hommikul vara alustati Loode-Prantsusmaal Normandia rannikul dessanti. Sugugi mitte Calais's, nagu brittidel oli õnnestunud Hitler uskuma panna. Niisiis tormas märguande peale kaldale üle 160 000 sõduri. Või nojah, mis sõdurid nad olid, kamp noori poisse. Vaevu mehed. Iga lapsevanema õudusunenägu. Nii paljud neist ei pöördu enam kunagi koju tagasi.

Nad sumasid vette, hirmul, nutma puhkemas ja sihikindlad, ning tormasid kaldale kaheksakümne kilomeetri ulatuses, rand oli jagatud viieks sektoriks: Utah, Omaha, Gold, Juno ja Sword. Esimene amfiibrünnak maailma ajaloos oli saanud tõeks. Operatsioon Neptun oli suurema operatsiooni Overlord maabumisfaas. Osa sõdureid – mehi, poisse – ei jõudnudki rannast kaugemale. Nad varisesid märga soolasesse liiva.

Selleks ajaks oli vahetult pärast keskööd toimunud õhurünnak juba läbi viidud. Kui 24 000 sõdurit õhust maale lasti. Langevarjud laotusid laiali kui tohutud millimallikad, otsekui langevad õielehed, hõljudes läbi mustava õhumere allapoole. Tunnistajateks vaid taevatähed.

Nende ülesanne oli vabastada maailm. Vägivalla vastu tuli võidelda vägivallaga.

Gotlandi idakaldal ei teatud sellest samal hommikul veel midagi. Juba kolmveerand kolm heitsid tõusva päikese esimesed kiired peegeldusi Läänemerele, mis oli koidikul enne tuulte ärkamist peegelsile. Idataevas oli kui laiade roosade ja kuldsete pintsliõtmetega maalitud. Kõik oli vaikne ja rahulik.

Folhammari raukarite kohalt üle sadama Svajde kaluriküla suunas liugleva merikotka suursuguste tiivalöökide peale tõmbusid kõik väikeloomad oma urgudes kõssi. Metsjänessed hüplesid hirmunult eest ning surusid end põldmurakate ja luuderohu puhmastesse. Nad värisesid ja ootasid üle lendavat võimsat varju, mis oli teel lõuna poole. Kõssitades hoidsid nad hinge kinni – ehk neid täna ei rünnata. Kotkas oli millegi söödava jahil jõhker ja halastamatu. Sama jahiring nii hommikul kui õhtul. Kes oli kord jahti pidavat merikotkast näinud, ei unustanud seda kunagi. Tiibade siruulatus vähemalt kaks meetrit.

Pisut kaldast eemal hulpis miski meres. Miski, mis mere rahuliku hingamise taktis tõusis ja langes. Kajakas karjus hommikuvalguse poole, teine kajakas hüüdis midagi vastuseks. Tuules oli tunda adru lõhna. Merikotkas ei hoolinud nii suurest saagist, seda oleks isegi temal liiga raske tõsta, ta lendas soojadel tõusvatel õhuvooludel, ta purjetas edasi, eemale. Tiivaservad läksid soojas tuules harali.

Läänemere riimvees oli täiesti liikumatu tüdruk. Ta hulpis, tumedad juuksed laiali kui väänlev mererohi. Ta lebas, nagu allapoole, ogalike ja viidikate riigi poole, hääletult. Tema all merepõhjas olid lained pehmelt liiva kurrutanud. Üks kajakas suundus allapoole, kuid vahetas siis suunda. Esimesed päikesekiired sillerdasid lustlikult merevee õrnas säbrus.

See, kes seal hulpis, oli väga noor naine, vaevu täiskasvanu.

Tema hele kleit hõljus lainetes. Koidutaevas kõrgus ta kohal roosa ja kuldsena.

Ragnar Svensson jalutas vaikuse ja meelerahu leidmiseks mere äärde. Nagu viimasel ajal sageli, oli ta mures õe Julia pärast. Ta oli püüdnud õega uuesti rääkida, kuid too ei kuulanud, sai ainult vihaseks. Ragnaril olid omad kartused. Sestpeale kui ema ja isa surid, pidid mõlemad mujal tööd otsima, väike kodutalu müüdi oksjonil maha. Nad olid varatud, tähtsusetud, sunnitud vastu võtma, mida pakuti, nad pidid olema tänulikud. Julia rõõmustas esiti töö üle Ljugarni Rannapansionaadis. Ragnar oli tänulik, et sai sulasena tööd aleviku lähedal Gantviki talus. Mis sest, et peremees oli veider tüüp, mis sest, et seal valitses vaesus ja viletsus. Ragnar jäi väeteenistusest kõrvale, ta ei saanudki oma panust anda. Kõik oli kopsude, tolle lapsena põetud tuberkuloosi süü. Ega tal polnudki mingit tahtmist külmetada ja tulistada. Pigem juba ainult külmetada. Lisaks olid tal muud plaanid. Kuid need pidid veel veidi ootama.

Mõnikord tuli Ragnaril teha lisatööd ja aidata lähedalasuva Otarve talus lammaste eest hoolitseda. Seal kästi tal rangelt püsida ainult lammaste juures.

Ainus, kellest ta tõeliselt hoolis, oli Julia. Muidugi oli Ragnar ise noorem vend, aga ta pidi sellegipoolest vaatama, et õega kõik hästi oleks. Seda oli ta lubanud emale, kui too oli juba suremas. Nüüd olidki jäänud vaid nemad kahekesi. Nad pidid olema teineteisele toeks. Ragnar kavatses õe mülkast välja aidata. Ent neil vähestel kordadel, kui ta Juliat kohtas, nägi ta õe silmist, et too on kurb. Vahest koguni kibestunud. Ragnar oli püüdnud küsida, miks, kuid Julia oli olnud tõrjuv ega tahtnud vastata.

Sellepärast otsis noormees lohutust koidupäikesest ja peegelsiledast merest. Ta peremees ei rõõmustaks, kui teaks, et sulane hiilib luba küsimata hetk enne töö algust talust minema. Selle eest saaks

keretäie. Tegu oli karmi ja nõudliku mehega. Kuid ta ei pruukinud sellest teada saadagi. Kõigest põgus hetk. Peagi on Ragnar taas laudas lammaste juures. Peagi täidab ta oma kohustusi. Esmalt lihtsalt pisut päikesetõusu, et vaigistada muret õe pärast.

Ta möödus okastraattõketest ning pilk liikus mööda horisonti. Vaid sada kakskümmend kilomeetrit eemal teisel pool Läänemerd oli Läti, kus möllas samal ajal sõda. Ta teadis, et Visbyst linnulennult Rootsi maismaani oli natuke alla saja kilomeetri. Ragnari süda muutus raskeks, kui ta mõtles vägivallale, mis leidis aset nii masendavalt lähedal. Ta kuulas raadiost uudiseid, luges sõja kohta ajalehest, kui mõni kätte juhtus. Kõigest sisemeri tema ja õuduste vahel.

Siis ta teda nägigi. Tütarlust meres. Esmalt arvas ta, et tegu on vees hulpiva puunotiga. Seejärel nägi. Juukseid ja käsi. Tormas vette, ilma et jõudnuks mõelda. Libises ja vajus rannakivide vahele, enne kui tüdrukust kinni sai, tundis vaevu külma vett pahklude vastas, vedas tüdrlapse kiiruga randa. Keha oli raske, liikumatu. Ta nägi, et tüdruk oli surnud, lootus oli kustunud, nüüd oli juba liiga hilja. Sellegipoolest püüdis ta kontakti leida. Elu enda pärast. Ta pööras tüdruku ringi. Silmakoopad haigutasid tühjalt, veriselt, ning Ragnar ehmus hetkeks tagasi. Ehk oli mõni lind neid nokkinud? Vaatepilt oli groteskne. Ta neelas peale tükkiva iivelduse alla.

„Preili? Halloo! Kas te kuulete mind?”

See oli asjatu, ta sai ju aru. Aga kes see tüdruk oli? Temale täiesti tundmatu. Tüdruk näis olevat Juliast noorem. Ragnar Svensson vaatas meelt heites ringi. Läheduses ei olnud hingelistki, mitte kedagi, kes võinuks aidata. Talus, kus ta töötas, ei olnud telefoni, naabertalus samuti mitte. Ta pidi abi kutsuma. Riskides pärast peremehelt naha peale saada, pööras ta lõuna suunas ja tormas nii kiiresti kui jalad võtsid Ljugarni poole. Tuberkuloosi tõttu ei läinudki see nii lobedalt. Ta kingades loksus vesi. Püksid kleepusid jalgade külge.

Hetk hiljem tormas ta Espegardi kondiitriärisse, kus olid nii telefon kui telegrammide vastuvõtmise punkt. Kui tahta sinna

helistada, oli number Ljugarn 40, telefonist ühendas. Ent nüüd oli tal vaja välja helistada.

„Ruttu! Ühendage mind politseiga!” hingeldas ta keskjaama naisele. Too tegi hirmunult nagu palutud. Seejärel ulatas ta toru Ragnarile.

Kui nad tükk aega hiljem tagasi randa jõudsid, oli surnukeha läinud.

„Aga ta oli siin! Ma nägin teda. Mina panin ta siia! Ausõna!” hüüdis Ragnar.

Hemse konstaabel vaatas teda umbusklikult. Rand oli täiesti tühi.

„Jajah,” kostis politseinik ja pööras ringi. „Mis seal ikka. Näed ju, poiss, siin pole kedagi.”

KAKS NÄDALAT HILJEM

•

STOCKHOLM

Politseiõed* Rut Johansson ja Svea Björklund istusid sirge seljaga politseimaja koridoris toolil ning ootasid kohtumist, millele nad olid mõlemad kutsutud. Pikk blond ja laiade õlgadega Rut uuris messingsilti nende ees ukse kõrval.

Seal seisis: *Kriminaalkomissar Erik Rask, Norrmalmi politsei.*

Kes teab, mida ta neist nüüd tahtis. Rut mõtles viimatisele kohtumisele, väga tõsisele jutuajamisele, mis neil oli temaga olnud. Toona oli mees pöördunud peamiselt Svea, Rutist kõvasti lühema tumedapäise kolleegi poole, kuid Rut oli viibinud juures tunnistajana. Toona oli olnud põhjuseks Svea Björklundi üha kasvav narkootikumide tarvitamine.

„Vaata mulle otsa, kui ma räägin,“ oli Erik Rask Svead käskinud.

Rut mäletas, kuidas Svea oli kangekaelselt aknast välja vaadanud. Õues heitis õitsev toomingas oma valgeid kaskaade läbi varasuvise valguse.

„Me pidime just ära lõpetama viimase juurdluse, Klara kvartali prostituudi oma, millega te töötasite, proua Björklund.“

---

* Politseiõeks nimetati Rootsis aastatel 1908–1958 naispolitseinike eelkäijaid. Eraldi amet kaotati, kui 1954. aastast alates oli naistel võimalik meestega võrdväärselt politseinikuna töötada. (*Siin ja edaspidi tõlkija märkused*)

„Ma ei tea, millest te räägite,” oli Svea vastanud, ülemusele otsa vaatamata.

Mees kõhatas ja alustas uuesti.

„Et see nii läks, tulenes teie hooletusest ja oskamatuses olukorda hinnata,” oli Erik Rask teatanud, tammudes kirjutuslaua taga rahutult edasi-tagasi.

„See laps, kes suri ... Ma ei tea, kuidas seda öelda. Kui keegi hakkaks küsimusi esitama, oleksime plindris. Teie jätkuv narkootikumide kuritarvitamine, proua Svea Björklund, pärsib teie töövõimet. Te olete väga tubli politseiõde, kuid vajate otsekohe võõrutust. Seejärel on ehk veel mingi võimalus, Ruti järelevalve all.”

„See laps oleks niikuinii ära surnud,” vastas Svea kõlatul häälel.

Rut vaatas oma kolleegi, kes omakorda silmitses tugevasti rusikasse surutud käsi enda süles. Svea juuksed olid nagu ikka laitmatult kuklasse üles pandud, otsa ees oli julge juuksekeerd. Ta väide ei pruukinud läbinisti tõe vastu vastata. Võis olla nii, nagu Svea ütles, kuid võib-olla oleks tulemus teine, kui Svea oleks reageerinud kiiremini, kui meeskonstaablid naist kinni võtma läksid. Ta oleks pidanud kohe püüdma poisikest kätte saada tolle emalt, kes meeletult oli haaranud lapsest käega, milles polnud parajasti laia teraga kööginuga. Läks nagu läks. Kõik oli möödas paari sekundiga. Rut teadis, et Erik Rask oli seadnud Svea toonase aeglase reaktsiooni küsimuse alla. Rut oli samuti sel hetkel samas ruumis viibinud, näinud juhtunut pealt, kuid tema oli seisnud tükk maad kaugemal. Svea oli püüdnud naist sõnadega rahustada, kuid siis too tegudele asuski. Midagi oli Sveal väikeste lastega, Rut ei teadnud õieti, mis.

Erik Rask võttis kirjutuslaua taga aeglaselt istet.

„Siis mitte, kui teie oleksite kiiremini reageerinud.”

Nii läkski Svea võõrutusravile. Muidu oleks ta töö kaotanud. Erik Rask sai ta niikaugele. Ja nüüd istusid nad uuesti siin.

Kabinetiuks avanes ja mõlemad tõusid. Nähtavale ilmus Erik Raski tõsine nägu ning ta juhatas nad sisse. Rut, kes oli oma

ülemusest pea jagu pikem, kuid püüdis sellest mitte välja teha, sulges enda järel ukse ja nad istusid samamoodi, nagu olid istunud mõni nädal tagasi. Toomingas akna taga oli nüüdseks ära õitsenud.

Erik Rask vaatas neile mõlemale uurival pilgul otsa ja hakkas rääkima.

„Mulle teeb heameelt, et te näete nii terve välja, proua Björklund,“ alustas ta ettevaatlikult.

Svea noogutas vaevumärgatavalt. Ta näeb tõepoolest reipam välja, mõtles Rut. Hoolitsetud välimuse ja rõõsa jumega. Sugugi mitte nii kurnatud nagu varem.

„Mul on teile kriminaalosakonna kuuendalt talituselt ülesanne,“ teatas Erik Rask ning kummardus ettepoole oma tumedast puidust kirjutuslaua kohale.

Rut teadis väga hästi, mida see tähendab. Ja millega kuues talitus tegeleb.

Luurega. Või teabe hankimisega inimeste kohta, kelle puhul oli põhjust uskuda, et tegu on võõrvõimude spioonidega.

Erik kõhatas ning jätkas: „Kuues talitus näeb Rootsi teatud paikades kasvavaid probleeme ja riski, et tundlik informatsioon lekib kõrvalistele ja halvimal juhul sellest liigagi huvitatud inimestele.“

Nii Rut kui Svea vaikusid, oodates järke.

„Üks selline paik on Ljugarn Ida-Gotlandil. Tänu sinna paigutatud sõduritele on seal prostitutsioon tähelepanuväärselt lokkama lõõnud. Osa sõjaväelastest viibib seal salastatud ülesandel ning tegeleb mitmesuguse luurega. Kui tüdrukud oskavad oma kaardid õigesti välja mängida, muudab see mehed väljapressijatele kergeks saagiks.“

Erik Rask puuris pilgu Ruti ja Sveasse ning süütas aeglaselt paksu sigari, enne kui jätkas:

„Ohtu võivad endast kujutada erinevad olukorrad: sõdur võib uinuda koos mõne tüdrukuga, võib-olla vindisena. Tüdruk võib kasutada juhuslikult ja sõduri asjad läbi vaadata. Armuseikluste ajal on alati võimalus, et valvus väheneb ning paljastatakse asju, mis peaksid jääma saladuseks.“

Ta koputas tuhka kobakasse ja keraamilisse, roheliseks glasuuritud tuhatoosi kirjutuslaual.

„Niimoodi me seda muidugi jätta ei või. Kuues talitus on nüüd palunud abi siit, Klara kvartali Norrmalmi politseilt. See abi koosneb teist kahest. Meie ühine hinnang on, et nende väidete tõele vastavuse uurimiseks sobivad just kaks politseiõde. Oleme olnud ühenduses ka Gotlandi politseiga, ja kuna neil politseiõdesid pole, peavad nad sobivaks, et meie abistame neid politseiõdedega. Minu hinnangul sobite teie selleks ülesandeks. Iseäranis Sveal on ehk isegi hea pärast juhtunud mõneks ajaks suurlinnast lahkuda. Te olete meie kaks kõige nooremat politseiõde ja sellepärast sulanduksite kahtlusi äratamata hästi Ljugarnis ringi liikuvate noorte tüdrukute sekka.”

Ta nõjatus toolileenile ning puhus lae suunas sinist suitsu. Levis tubakalõhn.

Rut teadis väga hästi, et politseiõdesid oli vaid Göteborgis, Malmös ja Stockholmis ning veel mõnes väiksemas kohas, kuid mitte Gotlandil. Kokku oli neid kogu riigis alla 30. Meespolitseinike arv ületas 6000. Politseiõdedena polnud neil muidugi samu volitusi mis meespolitseinikel. Politseiõdede peamine ülesanne oli tegeleda naiste ja lastega, kes olid eri põhjustel politseijaoskonda toimetatud. Nad võisid ka naisi läbi otsida ning juba kümme aastat oli neil õigus viibida naiste kodude läbiotsimistel, tegeleda jälitustööga ning kuulata seksuaalkuritegude korral naisi üle. Enamik politseiõdesid olid Ruti ja Svea kombel algselt meditsiiniõed.

„Teid saadetakse eelkõige luurama ja vaatama, kas tuvastate kuritegevust kombelõtvuse, ja seega kõrgenenud turvariski kujul,” rääkis komissar Rask.

Rut noogutas. Ta teadis, et Erik Rask ise oli pärit Gotlandilt Sli-test ning arvatavasti olid tal seetõttu saarel head kontaktid ja ta sai sellepärast korraldada nende suunamise sinna. Samuti teadis Rut, et prostitutsioon suurendab sotsiaalset viletsust ning tõmbab ligi omajagu soovimatut ning ebameeldivat kontingenti. Seal liiguvad ka suured rahasummad ning tekib omakorda oht meelitada ligi

muid kahtlasi tehinguid. Olukorra muudab eriti tõsiseks turvarisk võimaliku väljapressimise näol inimestelt, kelle valduses on salastatud informatsiooni. Arvatavasti oli kuues talitus tähele pannud nimelt viimast.

„Loomulikult on oluline jääda diskreetseks,“ rääkis Erik Rask. „Naised äratavad kaugelt vähem tähelepanu kui mehed ning suudavad esineda tsiviilisikutena, ilma et midagi küsima hakataks. Te töötate organisatsioonisiselt „komblusbüroo“ nime all ja annate aru otse mulle, mina edastan info kriminaalosakonna kuuendale talitusele. Ma hankisin laevapiletid juba homseks õhtuks.“

Ta koputas sigarituha aeglaselt rohelisse tuhatoosi, enne kui uue mahvi tõmbas. Pausi järel ta jätkas:

„Kokku on Ljugarnis kuus pansionaati. Meieni on jõudnud info, seda võib nimetada ka visaks kuulujutuks, et just Rannapansionaadis jääb silma märkimisväärselt palju ettekandjaid, kellel paistab olevat võimalusi pühenduda ka muudele tegevustele kui toidu serveerimine.“

Svea kõhatas, tõstis pilgu.

„Mis rollis me peaksime seal esinema?“

„Proua Björklund peab end esitlema Rannapansionaadi töötajana, niinimetatud hommikusöögitudrukuna. Ma olen aru saanud, et te olete varemgi toitu serveerinud? Elatise teenimiseks mingis kohvikus, enne kui halastajaõeks õppima hakkasite, kas polnud?“

Svea noogutas.

„Teie töökoht Rannapansionaadis on juba korraldatud. Ja preili Johansson kehastab kopsupõletikujärgsel taastusravil viibivat algkooliõpetajat. Kui aleviku peal kokku juhtute, ei tee te teineteisest väljagi. Selge?“

Nii Svea kui Rut noogutasid.

„Ja see orienteerumissport, millele preili Johansson nii innukalt pühendub, kui ma õigesti aru saan, tuleb katkestada. Haiglane õpetajanna ei tegele selliste asjadega,“ teatas Erik Rask ja pistis sigari tuhatoosi. Suitsuviirg keerles üles nikotiinist kollase lae poole.

Mille ta ütle mata jättis, ent mis oli ilmne, oli Ruti kohustus lisaks oma tööülesande täitmisele jälgida ka Svead, et too ei langeks tagasi sõltuvusse, millest oli just vabanenud. Rut oli kahevahel – ta tahtis väga selle tööülesande vastu võtta, kuid oli keeruline viia läbi midagi nii ohtlikku koos nii ebausaldusväärse inimesega nagu Svea. Kohtumine jätkus, nad arutasid läbi suhtluskanalid ning erinevad mõeldavad stsenaariumid.

„Kas ma võin nüüd proua Björklundi usaldada?“ lõpetas Erik Rask ja vaatas Svea poole. „Kui sõltuvuskäitumine ikkagi jätkub, olen sunnitud teid lahti laskma. See on teie viimane võimalus.“

Svea pilk püsis järjekindlalt põrandal ning lõpuks ta noogutas, vaat et märkamatult.

Komissar Rask ulatas kummalegi laevapileti järgmiseks õhtuks Visbyse. Ametlikult ei küsitudki, kas nad on selle ülesandega nõus. See oli käsk.

Kohtumise järel kiirustas Svea Kungsholmenil mööda Hantverkargatanit oma tuppa Alma Detthowi sihtasutuses. Tal oli õnnestunud seal tuba saada pärast Stigi surma, kui tal polnud enam raha nende korterit pidada. Ta avas raske välisukse ning ruttas pimedas koridoris kivitrepist üles. Süda tagus, mitte ainult pingutusest. Mis ülesanne see üldse oli, mis neile Rutiga anti? Miks oli kõik nii saladuslik ja miks jäi neil valmistumiseks nii vähe aega? Mis tuleks Gotlandile tegelikult kaasa võtta? Ta polnud seal kunagi käinud ega teadnud, mida oodata. Ta oli kavatsenud jaanipäeva veeta vanemate ja õe pere seltsis, kuid see jääb nüüd ära, eks tuli mingi vabandus välja mõelda.

Svea võttis mantlitaskust võtme ja avas oma eluaseme ukse. Ta astus kitsukesse esikusse, millest paremal asus tibatilluke kööginurk, pigem riidekapp kui köök. Seejärel otse ees kõrge aknaga ainuke tuba. See ei sarnanenud korteriga, kus nad Stigiga olid elanud, kuid siin seisis lepingul ainult tema nimi. Tuba oli valgusküllane ja kõrge laega. Siin oli kerge hingata.

Sihtasutust, mille oli pea kümme aastat tagasi loonud pedagoog Alma Detthow – kes oli asutanud ka omanimelise tütarlastekooli –, oligi talle soovitanud Erik Rask. Kõik, kes siin elasid, olid madalalgalised iseseisvad üksikud naised. Lapsi ega meest ei tohtinud olla. Svea-sugune lastetu lesk sobis ideaalselt. Siin elavatel naistel ei tohtinud mingil tingimusel käia toas meessoost külalisi. See oli reegel, mida Svea tajus pigem kergendusena.

Svea tõmbas õhukesed suvekindad käest ja kübara peast, pani käekoti ära ning riputas mantli esikusse. Ta võttis voodi alt papist reisikohvri ning liikus seina sisse ehitatud riidekapi juurde, et vaadata, mida kaasa pakkida. Erik Rask ei olnud sõnagagi maininud, kauaks nad sinna jäävad, ja tingimata tuli midagi lugemiseks kaasa haarata. Kes teab, kas seal Gotlandi servas on üldse raamatukogu? Suvekleite valima hakates pomises ta endamisi. Selleks, et teda peetaks ettekandjaks, ei tohtinud liiga hästi riides käia.

Samal ajal seisis Rut teispool Riddarfjärdenit Södermalms Hornsgatanil oma riidekapi ees, mis omakorda asus tõreda ja ihne, eaka lesknaise päevinäinud korteri üüritoas, ning püüdis samamoodi valida rõivaid, mida kiireloomulisele reisile kaasa võtta. Ta võttis, mis tal on, ja mõtles, et käivad küll.

Lesknaine, kellelt ta tuba üüris, vaid rõõmustaks temast mõneks ajaks vabanemise üle. Rut tundis kergendust, et pääseb pidevast hiilimisest ja mõtlemisest, et tuleb vait olla. Tillukese toa üür oli kõrge ja lesknaine ei võimaldanud selle eest isegi voodiriideid. Samuti ei saanud Rut oma elukohas pesu pesta, seda tuli teha liigagi suure raha eest mujal. Kuid teisi tuttavaid tal ei olnud ja ta ei saanud jääda halastajaõdede ühiselamusse, mis kuulus Betania sihtasutusele, kust ta sai hariduse, kui ta alustas politseis ja enam meditsiiniõena ei töötanud.

Ta oli arvanud, et sinne tuba on ajutine lahendus, kuid oli pidama jäänud mitmeks aastaks. Keeruline oli olnud senikaua, kui ta käis Lilleniga, aga õnneks oli see nüüdseks möödas. Rut

kärgardas mehele mõeldes oma aluspesu vihaselt kokku ning virutas kohvrikaane kinni. Ta lootis südamest, et laev, millele Lillen end Göteborgis munsterdas, on kõige täiega põhja läinud. Kuhu nad iganes teel olid.